

Iedere vereniging kent momenten die voor altijd in het collectieve geheugen gegrift blijven staan. Bij Columbia is dat niet anders. Denk bijvoorbeeld aan de viering van het 100-jarig bestaan, de dag waarop het eerste en tweede elftal op dezelfde dag promoveerden en het 'Wonder van de Winkewijert'. Maar voor Columbia behoort het seizoen 1959-1960 zonder twijfel ook tot die bijzondere hoofdstukken. Het was een seizoen waarin alles leek samen te vallen.

In het clubhuis hangt nog altijd een zwart-witfoto van het kampioenselftal. Trotse mannen recht kijkend in de camera. Voor bezoekers is het misschien een gewone oude foto, maar voor Gerrit Oonk is het veel meer dan dat. Het is een venster naar een tijdperk van vriendschap, strijd, succes en clubgevoel.

Wanneer hij naar de foto kijkt, ziet hij niet alleen spelers. Hij ziet vrienden. Teamgenoten met wie hij trainde, vocht voor iedere meter en uiteindelijk geschiedenis schreef. Een groep spelers die ongeslagen kampioen werd, promotie naar de Derde Klasse afdwong en die, zoals Gerrit zelf zegt, voor elkaar door het vuur ging. Toch maakt de glimlach even plaats voor een moment van bezinning. "Van al die jongens die hier op de foto staan, zijn er helaas nog maar twee van ons in leven. Dat maakt de herinneringen aan dit elftal nóg kostbaarder."

Voor Gerrit is de verbondenheid met Columbia altijd gebleven. Als jonge voetballer groeide hij op binnen de vereniging en maakte hij van dichtbij mee hoe de club zich ontwikkelde. Die bijzondere band werd in 2025 extra onderstreept toen hij door de vereniging werd gehuldigd voor zijn 75-jarig lidmaatschap. Het was een indrukwekkende mijlpaal die laat zien hoe diep Columbia in zijn leven verankerd is.

Van speler in het kampioenselftal van 1959-1960 tot een clubicoon ruim zes decennia later: Gerrit heeft de geschiedenis van de vereniging niet alleen meegemaakt, maar er zelf een belangrijk hoofdstuk van geschreven.

Gerrit bladert voorzichtig door de map met krantenartikelen die hij dat seizoen uitgeknipt en verzameld heeft. De vergeelde kranten zijn inmiddels meer dan zestig jaar oud en vragen om een zorgvuldige behandeling. Veel van de knipsels zitten daarom opgeborgen in doorzichtige mapjes, zodat het kwetsbare papier niet verder beschadigt. Terwijl hij de pagina's omslaat, komen de herinneringen weer tot leven.

Gerrit Oonk, zittend in zijn stoel en kijkend naar de map met verzamelde krantenartikelen van het seizoen 1959 - 1960.

Verslagen van wedstrijden, foto's van juichende spelers en koppen over belangrijke overwinningen brengen hem terug naar dat bijzondere seizoen 1959-1960. Elk knipsel vertelt een stukje van het verhaal dat uiteindelijk zou uitmonden in het kampioenschap. Voor Gerrit zijn het niet zomaar oude kranten; het zijn tastbare herinneringen aan een tijd waarin voetbal, kameraadschap en clubliefde centraal stonden.

Voetballen in een andere tijd

Het voetbal van eind jaren vijftig was nauwelijks te vergelijken met het moderne spel. Er was geen winterstop, geen kunstgras, geen uitgebreide medische begeleiding en al helemaal geen luxe faciliteiten. Voor een overwinning kreeg een ploeg destijds twee punten in plaats van drie.

“Na een zware wedstrijd moesten wij ons soms wassen in één kleine wasbak met koud water. Niemand vond dat vreemd. Zo was het nu eenmaal. Voetballen deed je uit liefde voor de sport en voor de club; met modder aan het shirt, kou in de botten, maar met een onbetaalbare trots die geen enkele luxe had kunnen vervangen.”

Gerrit vertelt: “Columbia was in die jaren al veel meer dan een voetbalvereniging. Het was een gemeenschap. De spelers kenden elkaar door en door, supporters stonden altijd klaar en vrijwilligers zorgden ervoor dat alles draaide. De verbondenheid binnen de vereniging vormde een van de grootste krachten achter het succes.”

Een moeizame start

Toen het seizoen 1959-1960 begon, wees nog weinig erop dat Columbia enkele maanden later geschiedenis zou schrijven. De eerste wedstrijden leverden vooral gelijke spelen op. Tegenstanders als B. en O. (nu sv Orderbos), Diepenveen en De Zweef maakten het Columbia lastig. Na drie competitiewedstrijden stond de ploeg nog altijd ongeslagen bovenaan, maar van een droomstart was geen sprake. Een eigen doelpunt van B. en O. redde een punt in de stadsderby, tegen Diepenveen werd een voorsprong uit handen gegeven en tegen De Zweef zag Columbia zelfs een late winnende treffer afgekeurd worden.

Toch heerste er geen paniek. De ploeg verloor immers niet en binnen de selectie leefde het vertrouwen dat de resultaten vanzelf zouden volgen. Zoals Gerrit zich herinnert: "We begonnen de competitie met een paar gelijke spelen, maar we voelden dat er meer in zat. We werden elke week sterker en wisten dat als we zo doorgingen, de overwinningen vanzelf zouden komen." Volgens de Nieuwe Apeldoornse Courant leerden de spelers steeds beter op elkaar in te spelen. Achterin vormden doelman Burkink en de verdedigers De Kruyff, Van der Schaaf en Dukker een betrouwbare defensie. Op het middenveld zorgden de onvermoeibare Bessels en Van den Berg voor balans, terwijl voorin spelers als Schutte, Weterkamp, Van Aalst en Oonk voortdurend gevaar stichtten. Vooral de samenwerking tussen Weterkamp en Schutte bleek een belangrijk wapen.

De ommekeer kwam begin oktober in Olst. Op de harde Olster klei haalde Columbia de eerste overwinning van het seizoen binnen. Nadat Gerrit eerst nog de paal had geraakt, leverde hij een fraaie voorzet af waaruit Schutte de openingstreffer binnenkopte. Kort daarna viel ook de 0-2 en waren de eerste twee wedstrijdpunten binnen. Die overwinning gaf de ploeg precies het vertrouwen dat nodig was.

Een kopbal van Schutte tijdens Columbia - B. en O. leverde niets op.

De opmars naar de koppositie

Gaandeweg begon het vertrouwen zichtbaar toe te nemen. De aanvallers vonden elkaar steeds gemakkelijker en de doelpunten kwamen uit verschillende hoeken. Schutte ontwikkelde zich tot een echte aanvalsleider, Weterkamp zorgde met zijn snelheid en voorzetten voortdurend voor gevaar, terwijl Van Aalst en Oonk geregeld hun doelpunten meepikten. Tegen Helios kwam alles samen.

Na een aanvankelijk gelijkopgaande wedstrijd schakelde Columbia een tandje bij en liep het uit naar een indrukwekkende 6-1 overwinning. Die uitslag maakte indruk in de hele afdeling en bevestigde dat Columbia meer was dan zomaar een kandidaat voor de bovenste plaatsen.

Ook in wedstrijden waarin het minder soepel liep, wist Columbia punten te pakken. Tegen Zwolle werd met 1-0 gewonnen in een duel waarin spanning belangrijker was dan mooi voetbal. Tegen W.W.V. trok Columbia eveneens aan het langste eind. De ploeg bleek over een eigenschap te beschikken die kampioenen vaak kenmerkt: ook op mindere dagen werd er niet verloren. Waar concurrenten regelmatig punten lieten liggen, bleef Columbia week na week resultaten boeken.

Een vergeefse scoringspoging van de Columbia-links buiten Weterkamp, in 't duel met WWV.

De winter van 1959-1960 speelde Columbia eveneens in de kaart. Waar competities in die jaren vaak werden ontregeld door sneeuw en vorst, bleef het weer opmerkelijk zacht. Er werd zonder onderbrekingen gevoetbald en Columbia kon het ritme vasthouden. Gerrit keek daar later met een glimlach op terug: "Op 28 december speelden we nog en op 4 januari stonden we alweer op het veld. Van een winterstop had nog niemand gehoord."

Met iedere overwinning groeide het geloof binnen de vereniging. Supporters volgden de verrichtingen van het eerste elftal steeds fanatieker en in het clubhuis ging het gesprek steeds vaker over de stand op de ranglijst. Aan de Winkewijertlaan begon langzaam het besef te ontstaan dat er iets bijzonders stond te gebeuren. Columbia had zich ontwikkeld van een goede ploeg tot een serieuze titelkandidaat. Week na week werden punten verzameld, doelpunten gemaakt en wedstrijden gewonnen. De ploeg speelde met vertrouwen, straalde rust uit en leek steeds meer overtuigd van eigen kunnen.

Het kampioenschap was nog niet binnen, maar iedereen voelde dat het moment dichterbij kwam. De vraag was niet langer óf Columbia mee zou doen om de titel, maar wanneer de ploeg zich daadwerkelijk kampioen mocht noemen.

A. Haverkamp[trainer] T. Weppelink. T. Leemkuil. L. Huisman. [reserves]
 E. v. Leeuwen. G. Oonk. A. v. Aalst. H. Bossenbroek [grensrechter]
 H. Schutte. G. Weterkamp. H. v. d. Berg. P. v. d. Schaaf. L. Burkink.
 W. de Kruif. C. Dukker. A. Bessels. 28 Februari 1960 ongeslagen kampioen
 4 de klas. Na 6 promotiewedstrijden naar 3 de klas.

De kampioenswedstrijd

De grote dag kwam op zondag 28 februari 1960. Al vroeg hing er een bijzondere sfeer rond het sportpark aan de Winkewijertlaan. Vanuit Apeldoorn-Zuid en ver daarbuiten trokken supporters naar het terrein van Columbia. De tegenstander was Diepenveen, de nummer twee van de ranglijst, en de inzet was duidelijk: bij een overwinning kon Columbia zich verzekeren van het kampioenschap. Ongeveer tweeduizend toeschouwers verzamelden zich rond het veld, een indrukwekkend aantal voor een wedstrijd in de Vierde Klasse. Voor de spelers was de spanning voelbaar, maar van nervositeit was nauwelijks sprake.

In een aantal maanden hadden zij zich naar deze positie toegewerkt. De ploeg was nog altijd ongeslagen en wist dat het lot volledig in eigen handen lag. Gerrit herinnert zich die middag als de kroon op een seizoen waarin alles samenviel. "We wilden ons publiek belonen voor hun komst en gingen er vanaf de eerste minuut vol voor," vertelde hij later.

Vanaf de aftrap maakte Columbia duidelijk dat het geen twijfel wilde laten bestaan over de afloop. De ploeg speelde met vertrouwen, combineerde verzorgd en zette Diepenveen voortdurend onder druk.

De bezoekers werden teruggedrongen op eigen helft en kregen nauwelijks de gelegenheid om hun eigen spel te spelen. Het enthousiaste publiek zag hoe Columbia de wedstrijd naar zich toetrok en steeds dichterbij de openingstreffer kwam. Nog voor rust werd het overwicht ook in doelpunten uitgedrukt. Columbia bouwde een comfortabele voorsprong op en ging met een stand van 3-0 de kledkamer in. Waar de spanning vooraf groot was geweest, begon het geloof op de tribunes langzaam plaats te maken voor zekerheid. Na de rust bleef Columbia de bovenliggende partij.

De ploeg speelde volwassen, gaf nauwelijks kansen weg en voegde nog een vierde doelpunt toe. Met een overtuigende 4-0 overwinning werd niet alleen de wedstrijd gewonnen, maar ook het kampioenschap veiliggesteld. Columbia was ongeslagen kampioen van de Vierde Klasse C geworden. Na achttien wedstrijden stond de ploeg op dertig punten, met twaalf overwinningen en zes gelijke spelen. Een prestatie van formaat. Toen de scheidsrechter voor het einde floot, barstte een enorm volksfeest los. Supporters stroomden het veld op en namen hun helden op de schouders. Onder luid gejuich verlieten de spelers de zwaar bespeelde grasmat. Voor veel aanwezigen was het een onvergetelijk moment.

De festiviteiten verplaatsten zich vervolgens naar het clubhuis. Daar werden de spelers toegesproken door voorzitter dhr. van Amersfoort, die zijn waardering uitsprak voor de geleverde prestatie maar tegelijkertijd benadrukte dat de missie nog niet voltooid was. Het kampioenschap was binnen, maar promotie naar de Derde Klasse moest nog worden afgedwongen. Delegaties van andere verenigingen kwamen langs om hun felicitaties over te brengen. Er werden bloemen aangeboden door onder meer Victoria Boys, B. en O., Albatross en Vaassen. Zelfs de Wasserij De Veluwe liet van zich horen met de toezegging dat de shirts van het eerste en tweede elftal voortaan gratis gewassen zouden worden.

Tot diep in de nacht werd gefeest. Spelers, supporters, vrijwilligers en bestuurders vierden samen het kampioenschap. Het was een avond waarop de hechte band binnen Columbia zichtbaar werd. De vereniging voelde als één grote familie en iedereen beseftte dat er iets bijzonders was bereikt. Toch keek men ook vooruit, want hoewel de titel binnen was, wachtte nog een nieuwe uitdaging. In die tijd betekende een kampioenschap namelijk niet automatisch promotie. Columbia moest zich via een zware promotiecompetitie met andere kampioenen nog bewijzen.

Op sterkte schouders van uitgelaten supporters gingen de elf juichende Columbianen zondermiddag na de 4-0 zege op Diepenveen van het veld.

Apeldoorn en omstreken leeft mee

In die tijd betekende een kampioenschap niet automatisch promotie. Voor Columbia was de titel van de Vierde Klasse C slechts een tussenstation. Om de stap naar de Derde Klasse te maken, moest de ploeg zich nog bewijzen in een promotiecompetitie tegen de andere afdelingskampioenen: Haaksbergen, Losser en De Hoven. Het waren tegenstanders van formaat en iedereen binnen de vereniging wist dat de zwaarste beproeving misschien nog wel moest beginnen.

Het kampioenschap had echter iets losgemaakt in Apeldoorn-Zuid. Waar de belangstelling gedurende het seizoen steeds verder groeide, sloeg die in het voorjaar van 1960 om in ware voetbalgekte. Supporters en leden zagen dat hun club dichterbij promotie naar de Derde Klasse stond. "Op straat, in winkels, cafés en op het werk werd gesproken over de kansen van Columbia. Het leefde echt."

Ook het bestuur voelde dat er iets bijzonders stond te gebeuren. Men verwachtte grote bezoekersaantallen en besloot daarom voor de eerste promotiewedstrijd voorbereidingen te treffen. Het terrein aan de Winkewijertlaan werd geschikt gemaakt voor maar liefst 5.000 toeschouwers. De fietsenstalling werd uitgebreid en bij het clubhuis werd zelfs een tweede brug over de beek aangelegd om de bezoekersstroom beter te kunnen verwerken. Voor die tijd waren dat uitzonderlijke maatregelen."

Om lange wachtrijen te voorkomen begon de kaartverkoop op wedstrijddagen al in de ochtenduren. Mensen kwamen ruim op tijd naar het sportpark om verzekerd te zijn van een plaats langs de lijn. De promotiewedstrijden waren niet langer alleen een aangelegenheid van Columbia zelf; ze waren een onderwerp van gesprek geworden voor een groot deel van voetbalminnend Apeldoorn.

De spookwedstrijd tegen Haaksbergen

De promotiecompetitie begon op 1 mei 1960 met een thuiswedstrijd tegen Haaksbergen. Rond het sportpark aan de Winkewijertlaan heerste een sfeer die eerder deed denken aan een grote bekerfinale dan aan een duel op amateurniveau. Naar schatting vierduizend toeschouwers waren aanwezig om Columbia te steunen in de jacht op promotie naar de Derde Klasse. Toch zou de wedstrijd uitgroeien tot een van de merkwaardigste uit de clubgeschiedenis.

Van Leeuwen, op de knieën in het doel, en v. Aalst bejubelden een doelpunt, dat scheidsrechter De Bruin zal afkeuren. Doelman Klein Poelhuis was gewond geraakt in een duel met Van Leeuwen, die teneinde de buitenspelpositie te ontgaan, in het doel kroop. Weterkamp besloot de felle schermutseling na dit incident op het moment dat de arbiter floot, met een treffend schot. Volgens de grensrechter (!) had Van Leeuwen Klein Poelhuis te fel geattaqueerd.

Columbia's tweede doelpunt. Doelman Klein Poelhuis viel te laat naar het op de benedenhoek gerichte afstandschoot van Van Aalst.

De Nieuwe Apeldoornse Courant schrijft in de maandageditie van 2 mei 1960: *‘Columbia is zondagmiddags de promotiecompetitie met meer overtuiging binnengestapt dan de 2—1 zege op Haaksbergen doet vermoeden. Vijf maal heeft de bal in het Twentse doel gelegen en geen enkele keer in het Apeldoornse. Waarmee is dus wel geïllustreerd, dat er heel wat meer activiteit van de geelzwarte formatie is uitgegaan dan de nuchtere cijfers aantonen. Dat Haaksbergen toch nog een treffer op zijn naam bracht, was een presentje van scheidsrechter De Bruin, die na een half uur in de tweede helft resoluut beduidde, dat het van 2—0, 2—1 was geworden, nadat Burkink de bal, die van de lat naar de grond stuitte, twee meter voor zijn doel opving... Haaksbergen heeft daarna nog wel getracht met zwoegen een gelijke score te bereiken, maar dat is niet gelukt. Tegendeel, Columbia heeft zijn rivaal in de slotfase nog ernstig kunnen bedreigen’.*

Na afloop ging het nauwelijks over het vertoonde spel, maar vooral over de opmerkelijke gebeurtenissen tijdens de wedstrijd. Supporters praatten nog wekenlang over de afgekeurde doelpunten en de vreemde beslissingen van de scheidsrechter. Binnen Columbia overheerste echter vooral tevredenheid. De eerste horde was genomen en de promotiedroom leefde sterker dan ooit. Met een overwinning op zak en het vertrouwen van een ongeslagen kampioen begon de ploeg te geloven dat promotie naar de Derde Klasse daadwerkelijk binnen handbereik lag.

Jaren later kan Gerrit er wel smakelijk om lachen. "Dat was de spookwedstrijd tegen Haaksbergen. De bal lag die middag vijf keer in hun doel en geen enkele keer in het onze, maar toch werd de officiële eindstand 2-1. Het typeert hoe vreemd de wedstrijd verliep."

Van Aalst was door de Haaksbergense linies gesprint, maar doordat hij de bal daarna afgaf aan Schutte ontstond een buitenspelsituatie, waaruit dit treffende schot resulteerde. Terecht keurde scheidsrechter De Bruin dit doelpunt af.

Met vijf bussen vol supporters naar Losser

Een week later reisden vijf volle bussen met supporters af naar Losser. Voor veel spelers was het een indrukwekkend gezicht om zoveel Columbia-aanhangers naar Twente te zien trekken. De promotiekoorts had inmiddels heel Apeldoorn-Zuid in zijn greep gekregen. Langs de lijn klonk negentig minuten lang luid gezang en aanmoedigingen voor de ploeg die zo dicht bij een promotie was gekomen.

de eerste helft kwam Columbia op voorsprong via Van Aalst. Vlak voor rust trok Losser de stand weer gelijk, maar na de pauze toonde Columbia waarom het kampioen was geworden. De ploeg bleef rustig, bleef strijden en sloeg opnieuw toe. Uit een hoekschop van Weterkamp kopte Van Aalst zijn tweede doelpunt van de middag binnen: 1-2. In het laatste kwartier hield Columbia stand en na het laatste fluitsignaal kon een groot feest losbarsten tussen spelers en supporters.

Met die knappe overwinning zette Columbia opnieuw een grote stap richting promotie. De ploeg stond na twee wedstrijden bovenaan in de promotiepoule en het geloof binnen de vereniging werd met de week groter. Wat maanden eerder nog een verre droom leek, begon steeds meer op een tastbare werkelijkheid te lijken.

De grote voetbalshow tegen De Hoven

Op 15 mei 1960 beleefde Columbia misschien wel de beste wedstrijd uit zijn geschiedenis. De tegenstander was De Hoven uit Zutphen.

Vooraf verwachtte men een spannende krachtmeting tussen twee ambitieuze ploegen, maar wat zich die middag afspeelde, overtrof alle verwachtingen. Vanaf het eerste fluitsignaal speelde Columbia met een overtuiging en een flair die maar zelden voorkomt. Al binnen enkele minuten zette Schutte Columbia op voorsprong. Niet veel later volgde de 2-0 en hoewel De Hoven tussendoor nog een doelpunt maakte, bleef Columbia op volle snelheid doorgaan. Het combinatievoetbal liep als vanzelf, passes kwamen aan, duels werden gewonnen en iedere aanval zorgde voor gevaar. Voor rust liep Columbia uit naar 4-1 en na de pauze

De tweede treffer van Columbia. Uit een door Weterkamp weer met uiterste precisie genomen hoekschop heeft Schutte de score naar 2-0 gekopt. Oonk, vergeefs in actie gekomen, staart de bal gespannen na. Doelman Berkelder van De Hoven en uit positie gespeelde verdedigers kunnen de bal niet meer stuiten

ging de doelpuntenmachine onverminderd verder. Schutte verkeerde in grootse vorm, Van Aalst was voortdurend dreigend en Weterkamp zorgde met zijn snelheid en voorzetten voor chaos in de defensie van De Hoven. Ook Gerrit Oonk drukte zijn stempel op de wedstrijd. Hij was betrokken bij verschillende aanvallen en bekroonde zijn sterke optreden met de negende en laatste treffer van de middag. Zelfs doelman Burkink leverde een bijdrage aan het scorebord door een strafschoot feilloos binnen te schieten. Het scorebord stopte uiteindelijk bij een verbluffende 9-1 overwinning. De bijna vierduizend toeschouwers langs de lijn genoten van iedere minuut.

Gerrit kijkt nog altijd met bewondering terug op die wedstrijd. "Wat er op 15 mei gebeurde, zal niemand die erbij was ooit vergeten. Van de eerste seconde af zaten we erbovenop. Alles lukte die middag. We speelden misschien wel onze beste wedstrijd ooit. De Hoven wist gewoon niet waar het moest zoeken. Zelfs de scheidsrechter was diep onder de indruk van wat hij had gezien. Na afloop liet hij de wedstrijdbal signeren door alle spelers en de trainer van Columbia en nam de bal mee naar huis als blijvende herinnering aan de wedstrijd".

Van wanhoop naar euforie

Een week later volgde de return tegen de Hoven. Na de spectaculaire 9-1 overwinning een week eerder leek Columbia met één been in de Derde Klasse te staan. De opdracht was duidelijk: een gelijkspel was voldoende om promotie veilig te stellen. Toch bleek al snel dat deze middag heel anders zou verlopen dan velen hadden verwacht. Waar Columbia in Apeldoorn nog vrij spel had gehad, trof het nu een tegenstander die vastberaden was revanche te nemen.

Ook deze dubbele kopstoot kon de versterkte De Hoven-defensie met glans doorstaan. De scoringspoging van v. Emst en Schutte is tevergeefs. Columbia bleef zonder doelpunt.

De Hoven speelde fel, compact en liet nauwelijks ruimte tussen de linies. De thuisploeg vocht voor iedere bal en maakte het Columbia bijzonder moeilijk. Gerrit Oonk herinnerde zich later hoe zwaar de wedstrijd was: "Alles zat tegen die dag. Ze gaven ons geen meter ruimte en we kwamen maar niet in ons eigen spel."

Halverwege de eerste helft kwam De Hoven op een 1-0 voorsprong. Plotseling moest Columbia achter de feiten aan lopen. Toch leek de kans op de zo belangrijke gelijkmaker na rust alsnog te komen. Na hands in het strafschopgebied wees de scheidsrechter resoluut naar de stip. Columbia kreeg een strafschop en de duizenden meegereisde supporters hielden hun adem in. De bal werd neergelegd voor topscorer Schutte, de man die Columbia dat seizoen al zo vaak had gered.

De spanning was enorm. Gerrit herinnerde zich het moment nog haarscherp: "Onze topschutter Schutte ging achter de bal staan. De spanning was om te snijden. Iedereen dacht dat het 1-1 zou worden. Maar de bal verdween naast het doel en een totale stilte viel over het veld."

Columbia bleef aandringen en creëerde nog enkele mogelijkheden, maar de gelijkmaker wilde niet vallen. Toen de scheidsrechter voor het einde floot, stond er een 1-0 nederlaag op het scorebord. De spelers zakten teleurgesteld in elkaar en ook de meegereisde supporters waren verslagen. Maar terwijl spelers en supporters hun teleurstelling probeerden te verwerken, kwam vanuit Haaksbergen het verlossende nieuws.

Concurrent Losser had met 3-1 gewonnen van Haaksbergen. Dat resultaat betekende dat zowel Losser als Columbia voldoende punten hadden verzameld om rechtstreeks te promoveren.

"Binnen één minuut sloeg die diepe teleurstelling om in uitzinnige vreugde," vertelde Gerrit. "Ineens gingen de spandoeken omhoog, kwamen de geel-zwarte paraplu's tevoorschijn en werden we alsnog op de schouders genomen. Wat een teleurstellende middag leek te worden, veranderde in een van de mooiste dagen van mijn carrière." Columbia had het doel bereikt waar jarenlang van was gedroomd: promotie naar de Derde Klasse KNVB.

zondag 22 mei 1960 | Bovenste rij v.l.n.r.: Piet v.d.Schaaf, Henk Schutte, Ap Haverkamp - trainer, Tonnie v. Aalst, Wim De Kruijff, Wim v. Gerrevink res, Anton Bessels, Gerrit Weterkamp, Jan v. Amersfoort - voorzitter. Onderste rij v.l.n.r.: Evert v. Leeuwen, Gerrit Oonk, Henk v.d.Berg, Louis Burkink, Cor Dukker, Cees v. Emst, Teun Weppelink res.

Columbia bestond uit een sterke mix van ervaring en jeugdig talent. Henk Schutte (33 jaar) was de grote uitblinker met 25 doelpunten, gevolgd door Gerrit Oonk (20 jaar) met 13 doelpunten en Tonnie van Aalst (19 jaar) met 9 doelpunten. Ook Gerrit Weterkamp (30 jaar) leverde een belangrijke bijdrage met 7 treffers, terwijl Evert van Leeuwen (34 jaar) vijf keer scoorde.

Het elftal werd verder gevormd door Cor Dukker (32 jaar), Piet van der Schaaf (28 jaar), Wim de Kruijff (28 jaar), Henk van den Berg (26 jaar), Louis Burkink (26 jaar) en Anton Bessels (21 jaar). Bij de reserves waren Wim van Gerrevink (19 jaar) en Geert Vink (26 jaar) ieder eenmaal trefzeker. Burkink maakte zijn enige doelpunt uit een strafschop tijdens de promotiewedstrijden.

In totaal scoorde Columbia 65 doelpunten, waarvan 51 in de reguliere competitie en 14 in de promotiewedstrijden.

Een gebeurtenis die niet vergeten mag worden

Die avond werd het feest voortgezet in de zaal van cafetaria Succes aan de Arnhemseweg. Spelers, bestuurders, supporters en vertegenwoordigers van andere verenigingen kwamen samen om het succes te vieren. Voor velen die erbij waren, bleef de plotselinge omslag van wanhoop naar euforie voor altijd een van de meest onvergetelijke momenten.

Ruim zestig jaar later staat Gerrit nog vrijwel iedere thuiswedstrijd van het eerste elftal langs de lijn.

Wanneer hij het clubhuis binnenloopt en naar de foto naast het scorebord kijkt, voelt hij nog steeds dezelfde trots als toen. De namen, de wedstrijden, de doelpunten en de feestavonden zijn misschien verleden tijd. Maar het gevoel is gebleven. Zoals Gerrit zelf zegt: "Mijn liefde voor Columbia is nooit verdwenen, het zit gewoon in mijn bloed."

Zolang er bij Columbia over het kampioenschap van 1960 wordt gesproken, zal ook het verhaal van Gerrit Oonk en zijn ploeggenoten blijven voortleven. Een verhaal over voetbal, vriendschap, trouw en trots – en daarmee een verhaal dat onlosmakelijk verbonden is met de geschiedenis van Columbia.